

[Sigsgaard.]

kiet og også i Sovjet kan ikke fortsætte uden at blive alvorligt antastet. Som i de vestlige lande vil den autoritære kurs møde voksende modstand.

Samtidig er der paradoksalt nok bedre muligheder for afspænding mellem blokene end tidligere først og fremmest på grund af de begyndende kontakter mellem Øst- og Vesttyskland. Vi må opfordre regeringen til at presse på for hurtigst muligt at få Vesttyskland til at drage de fulde konsekvenser af, at der eksisterer to tyske stater, så grænserne i Europa endeligt kan blive fastlagt og dele af det umiddelbare konfliktstof fjernet.

Bestræbelserne for at få indkaldt en europæisk sikkerhedskonference, der, sådan som det har været beskrevet her i dag, saboteres fra mange sider, må selvfølgelig også støttes. Den bedste måde, Danmark kan fremme afspændingen på, en af de bedste måder, er at tage fat på nedrustningen. Blokdannelsen og oprustningen er en trussel imod Den tredje Verden, men også mod de kræfter indenlands og i vort eget område, der gerne ser samfundet ændret i demokratisk og socialistisk retning. Befolkningen har aldrig fået lov at tage stilling til denne oprustning. Hvem er det, vi skal forsvare os imod? Kan et militært forsvar lykkes i brintbombealderen? Sådanne livsvigtige spørgsmål bør alle have mulighed for at tage stilling til ved en folkeafstemning. Det er betegnende og trist, at de gamle partier ikke vover at gennemføre en dybtgående debat med påfølgende afstemning om sikkerhedspolitikken. Disse partiers tro på det demokrati, som de ved festlige lejligheder hylder, kan åbenbart være på et meget lille sted, når det kommer til en praktisk prøve.

Hanne Reintoft: Situationen ikke alene i Europa, men i hele verden er alvorlig, og når vi skal føre en udenrigspolitisk debat, kan det ikke klares med en diskussion om halvheder. Det bliver nødvendigt at se på den samlede situation og ud fra den gøre status og gøre sig vort ansvar klart og forlange, at konsekvenserne af dette ansvar føres ud i livet af vort lands regering.

Den kolde krig, aggressioner og krige ikke mindst fra USAs side mod undertrykte

folk har hørt til de sidste 25 års politik, men samtidig har vi i de senere år set ærlig stræben efter afspænding, efter fred og sikkerhed, og trods propaganda og usikkerhed er der overalt i Europa vokset sikkerheds- og fredsbestræbelser og fredskrav frem. Men samtidig er situationen fortsat ladet med alvorlige trusler, hvoraf nogle har tilspidset sig. Det vil være et farligt selvbedrag at se bort fra det. Den rolle, som oprustning og dermed krigspolitik spiller for storkapitalen og dens økonomiske aktivitet, gør særlig opmærksomhed påkrævet i tider som nu, hvor konjunkturerne i flere hovedmagter er for nedadgående. I begge henseender, både over for muligheder og farer, er regeringen imidlertid alt for hindret i at danne sig et realistisk billede eller i hvert fald at give udtryk for det og handle efter det. Fremfor alt består denne hindring i regeringens bundethed til NATO og de interesser, der står bag NATO. Derfor er regeringens udenrigspolitik altid præget af illusionsdannelser og halvheder; det gælder også den ministerielle redegørelse, vi fik i dag.

Det gælder først og fremmest og ikke mindst den blodige og uretfærdige, ja, beskidte krig, som USA stadig væk fører mod Vietnams folk, og som ingen kan tillade sig at glemme bare et øjeblik. Regeringen skal selvfølgelig ikke have utak for, at den tidligere som en indrømmelse til den offentlige mening her i landet i forsigtige vendinger har vendt sig mod den amerikanske krigsførelse og tilladt visse hjælpeaktioner til det vietnamesiske folk, men hvis nogen gør sig forestilling om derved at have ydet sin skyldighed, så er de meget, meget langt fra realiteterne. Krigen fortsætter hver eneste dag med napalmbomber, med fladebrande og med forfærdelige tragedier som i Mai Lai, og USA har fortsat ikke taget noget som helst virkeligt skridt til indstilling deraf. Tværtimod har USA tilbagekaldt sin chef-forhandler fra møderne i Paris og har i mange måneder ladet pladsen stå ubesat. Jeg erindrer jo, at ministeren gentagne gange har udskudt Vietnamdebatten med påstande om, at nu forhandlede der jo i Paris.

Så kommer man med en ny Vietnampolitik, som præsident Nixon lod sig vælge på